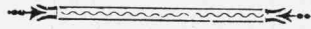

χουσα· ἔμπροσθεν πρὸς βορρᾶν ὁ Ἴταμος σύσκιος ὑπὸ ἐλατῶν καὶ ἐπὶ τῆς κλιτύος αὐτοῦ προσηλωμένον τὸ χωρίον Πορτῆ· ἐξ ἀριστερῶν τούτου τὸ στενὸν τῶν Μεγάλων Πυλῶν καὶ ὑπὲρ αὐτὸ δύο ὀξύταται φαλακρὰ κορυφαὶ τοῦ Κόζιακα, καὶ εἰς τὸ βάθος μακρὰν διαφρίνονται οἱ βράχοι τῶν Μετεώρων δίκην γιγάντων ἀπολιθωθέντων ἢ μᾶλλον ἀπανθρακωθέντων ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διὸς μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν, καὶ πὸρρώτερω χιονοσκεπεῖς κορυφαὶ τῶν ὄρεων τοῦ δήμου Αἰθίων, καὶ πρὸς δυσμᾶς ἡ κορυφὴ τῆς Πίνδου Νεράϊδα καὶ ἑτέρα ἐπίσης ὑψηλὴ καλουμένη Χήρα· κάτω δὲ ὑπὸ τοὺς πόδας λόφοι· κατάφυτοι ὑπὸ δρυῶν πυκνοτάτων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀμπελώνων καὶ ἐσπαρμένων ἀγρῶν τὰ χωρία Σκλάταινα καὶ Βατσουρζά, ὧν αἱ στέγαι κεκαλυμμέναι διὰ πλακῶν ἰδιοφυῶν ἐκ παρίνου εὐθρύπτου λίθου, παρέχουσιν ὄψιν χιονοσκεπῶν οἰκιῶν ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ, ὁπότεν ἀκούονται ἐσπέρας τὸ σήμαντρον καὶ οἱ κῶδωνες τοῦ ναοῦ καλοῦντες εἰς ἐκκλησιασμόν περὶ λύχων ἀφ᾽ αὐτοὺς ἐργαζομένους δι' ἡμέρας χωρικούς.

† Ν. Γ. ΧΑΤΖΗ ΖΩΓΙΔΗΣ

Ἡ ἘΛΠΙΔΑ ΜΟΥ

ΣΤΡΙΓΓΑ κολασμένη 'ς ἄγριο μονοπάτι
'βγῆκε νὰ φιλήσῃ πάρωρο διαβάτη,
μὰ τὴν πρόλαβε ὁ ἦλιος καὶ 'ς τὸν τρομαγμὸ τῆς
ἄρπαξ' ἕνας βᾶτος τὸ 'πουκάμισό τῆς.

Καὶ 'ς τὸ χάραμερι μιὰ γαλάζια κόρη
ρόδα ἀναζητῶντας νύρε τὸ ἀποφόρι·
μὰ ἡ θλιμμένη μόλις τὸ φορεῖ 'ς τὸ σῶμα,
γίνετ' εὐθύς ὄλη φλόγα, στάχτη, χῶμα.

'Στὸ ἄγριο μονοπάτι, ὅπου τώρα ὁ μπᾶτης
κλαίει μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι τῆ νεκρῆ ὀμορφιά τῆς,
ἔρμος τὴν καμμένη κρᾶζω κορασίδα,
κρᾶζω τῆ γαλάζια τῆς ψυχῆς μου ἐλπίδα.

Καὶ ὄντας κουρασμένος ροβολῶ 'ς τὴ βίγλα,
καρτερωῶ ἀπ' τὸν ἄδῃ νὰ προβάλλῃ ἡ στριγγα,
γιὰ νὰ με φιλήσῃ 'ς τὸ χλωμὸ μου στόμα
καὶ νὰ γείνω ὁ μαῦρος φλόγα, στάχτη, χῶμα.

(1901)

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

